

og Omkostning bortfaldt, maa det dog selvfølgelig erkendes, at Foranstaltningens Gennemførelse vil kræve betydelige økonomiske Ofre. En nærmere Undersøgelse af disses Beskaffenhed og Omfang vil formentlig være afgørende for Spørgsmaalet om, hvorvidt og i hvilket Omfang en Statskontrol uagtet dens Fordele bør etableres med Eksportvirksomheder.

Foranstaltningens direkte økonomiske Indgriben vil ytre sig i tvende Hovedretninger, nemlig: dels 1) Udgiften til Dyrlægenes Lønning, dels 2) Tabet ved Kassation eller Udelukkelse fra Eksport. — Med Hensyn til de saaledes fremhævede Punkter skal Kommissionen udtale følgende:

1. Dyrlægenes Løn:

Naar det opstilles som Betingelse for Udførsel af Kød og Kødvarer, at dette af en af Staten ansat Dyrlæge er bleven godkendt til Eksport, følger heraf, at Staten ogsaa faar Indflydelse paa Antallet af Eksportvirksomheder, idet den navnlig vil komme til at træffe Afgørelse af, hvorvidt Ansættelsen af statslønnede Dyrlæger bør indskrænkes til de store Eksportslagterier, eller om der tillige gennem Ansættelse af Dyrlæger bør aabnes de mindre Slagterier Adgang til Eksport. Afgørelsen maa formentlig træffes under Hensyn til den Rolle, de paagældende Slagterier spille for den hele Eksport. Det tør nu vistnok ikke bestrides, at Eksporten er ulige bedre tjent med enkelte større end med mange smaa Slagterier (idet Varen da vil kunne optræde langt mere ensartet paa det udenlandske Marked), og det maa derfor paa Forhaand tilraades at indskrænke Ansættelsen af Dyrlæger og dermed selve Eksportretten til Slagterier af et større Omfang.

Tænkes Statsdyrlæger da ansatte paa:

- a) større Svineslagterier,
 - b) større Kvægeksportslagterier,
 - c) større Virksomheder for Tilberedning af Kødvarer til Eksport,
- vil Forholdet herefter stille sig saaledes:

ad a. Af Andels- og private Svineslagterier findes der for Tiden her i Landet ca. 40, der alle maa betegnes som „større“ Slagterier. Regner man med en Gennemsnitslønning af 2500 Kr. — lavere tør man formentling ikke gaa, naar henses til, at Undersøgelsen af Dyrene saavel før som efter Slagtningen vil lægge Beslag paa Dyrlægens Tid og Kræfter i en saadan Grad, at der kun vil levnes ham ringe Tid til privat Praksis — vilde Udgiften til Dyrlæger ved Svineslagterierne da andrage 100,000 Kr., heri indbefattet Vederlaget for den ved Slagterierne muligt tillige stedfindende Kvægslagting og Pølsefabrikation.

ad b. Af Kommissionen i Efteraaret 1898 tilstillede Indberetninger fra 55 Dyrlæger, der i Henhold til Bekendtgørelse af 30. April 1897 have medvirket ved Udførselen af Kød af Hornkvæg, fremgaar det, at Eksportslagtning af Kvæg foruden i de af Staten for Tiden understøttede Kvægslagterier (hvor Staten alt nu betaler Kontrollen), i de offentlige kommunale Slagtehuse (hvor Kommunen betaler Tilsynet) og i en hel Del Andels- og private Svineslagterier (hvor Udgiften til Kontrollen fremtidig vil gaa ind under de ovenfor under a anslaaede 100,000 Kr.) foregaar i forskellige mindre Slagterier. Idet man til nærmere Oplysning om disse private Eksportvirksomheders Omfang m. m. henviser til den som Bilag Nr. 6 trykte Oversigt, formener man, at Omfanget af Eksportslagtningen paa det langt overvejende Antal af Slagterierne har været saa ringe, at der for disses Vedkommende ikke vil kunne blive Tale om en egentlig Ansættelse af statslønnede